

LA MAÇA D'OROS

Figueres o Viena?

■ No em diguin que no, s'ha de reconèixer que els responsables d'aquesta Simfònica de Corda i Cobla de Catalunya els tenen ben posats. Jo no sé el *share* d'audiència (es veu que s'ha de dir així) que va tenir el concert de Cap d'Any emès per Televisió de Catalunya des del nostre Teatre El Jardí. Però competir amb el famosíssim, eminentíssim i caríssim concert que es fa des de Viena el primer dia de l'any ja és tota una declaració d'intencions, un manifest d'on pot arribar l'audàcia i bufera de la nostrada Simfònica de Corda i Cobla.

El matí del primer dia de l'any, en contra del meu costum (no poso mai la televisió als matins), vaig escoltar el concert dirigit pels mestres Coll i Cassú. Amb tota veritat he de reconèixer que vaig passar una estona genial, de més amb una atenció intensa i incuriosida que em portava de Serrat a Pep Ventura, de Llach a Garreta, d'Enric Morera a Raimon, passant per molts altres autors i temes ben propers. I tot plegat amanit amb l'actuació discreta però refinada, senyorívola i solemne d'uns dansaires i malabars, coreografia que donava el toc d'originalitat, de mini bogeria a la cosa.

Com vostès ja saben, la Simfònica de Corda i Cobla de Catalunya va néixer fa poc. Era l'any 2008 i el mèrit de la idea primera cal donar-lo a l'empresari Narcís Lagares, personatge de Besalú que arrossega un entusiasme per la música i pel país com potser no l'arrossega ningú més (que jo conegui, s'entén). Així, convencent un i convencent l'altre, Lagares aconseguí que dues de les formacions musicals de més prestigi del país unissin esforços per a un projecte comú i totalment inèdit fins aleshores. Aconseguí posar sota una batuta (compartida alternativament pels dos directors Francesc Cassú i Carles Coll), quaranta-cinc instrumentistes, procedents respectivament de La Principal de la Bisbal i del Orquestra de Cambra de l'Empordà. Jo no sé si al principi tothom va entendre i aprovar el que proposava l'apassionat empresari de Besalú, però el cert és que d'aquesta barreja (diguem-ho així i perdona'm, Carles) n'ha resultat una original adaptació i potenciació del repertori musical català amb un so orquestral en què els instruments de vent clàssics (oboès, flautes, clarinets o fagots) són substituïts per tibles, flabiols, fiscorns i tenores de les cobles. Amb poc més d'un any d'existència d'aquesta Simfònica de Corda i Cobla de Catalunya, ja ha tingut temps d'haver publicat dos enregistraments. El primer, del 2008, es titula *Sardanes per al món*, un recull de clàssics sardanístics amb arranjaments orquestrals, mentre que el segon, *Inoblidables en concert*, eixampla el ventall, incloent-hi també valsets i havaneres.

"No tot són valsos, per Cap d'Any" -titulava un diari gironí. Certament, el concert del Teatre El Jardí representava una alternativa. Agosarada, audaç, arriscada, si volen fins i tot temerària, però una autèntica alternativa. Naturalment, a Figueres he sentit dir de tot, o quasi. Un suposat amant de la música em confessava que per a ell no seria any nou (aquesta vegada devia voler dir any deu) sense la Marxa Radetzky, i per tant ho tenia molt clar: Viena abans que Figueres. Una senyora deia que posaria Viena però gravaria Figueres, i en canvi un altre ho deia a l'inrevés: gravar Viena i posar te-ve-tres. Un amic em comentava que el concert de música catalana estava molt bé, però que ficar-se en el mateix dia i hora on ja hi havia el de Viena era no pensar gaire o renunciar a molts oients teleespectadors. Fa uns anys vaig conèixer un personatge (barceloní; em sap

«El matí del primer dia de l'any, en contra del meu costum, vaig escoltar el concert dirigit pels mestres Coll i Cassú»

greu però ho he de precisar) que havia anat cinc vegades a aquest concert de cap d'any a Viena. Veient i escoltant com ho explicava, em vaig preguntar si no era que anés a un lloc on la gent van a contemplar com els altres els contemplen. Tot podria ser.

Però no hem solucionat res. La pregunta del títol encara és aquí: Per cap d'any, Figueres o Viena? Un servidor, suposat que m'obligaven a respondre i raonar la resposta, em decantaria per allò que va dir un savi llatí fa més de tres mil anys: cal tenir sempre en compte que el primer valor de l'originalitat és la discrepància, o que discrepància és originalitat. En aquest cas, l'originalitat, no cal dubtar-ne, està de part nostra: de part de la Simfònica de Corda i Cobla de Catalunya, a la que desitjo anys i anys de feina i de lluïment. Amén. ■

«El concert del Teatre El Jardí representava una alternativa. Agosarada, audaç, arriscada, si volen fins i tot temerària»

Josep Valls

AMALGAMA

Es busca model

■ L'alcalde de Figueres, Santi Vila, va aprofitar un esmorzar amb periodistes -a principis de gener- per repassar l'actualitat de la ciutat i traçar el full de ruta del seu govern municipal. I va ser allà on Vila va parlar del seu referent: Richard Florida, un geògraf nord-americà que s'ha fet famós arreu del món per *Les ciutats creatives*, un llibre que recull bàsicament conceptes sobre un determinat model de ciutat basat en la tecnologia, la tolerància i el talent. És cert que el llibre no és com a tal un model exclusiu de ciutat i que el seu àmbit va molt més enllà del purament urbà, però és positiu que existeixi un referent, alguna cosa a què agafar-se. Quan Vila parla de Richard Florida no ho fa pensant a reproduir literalment aquest model a Figueres, sinó que pretén introduir el concepte com a dogma, com a referent filosòfic d'un model de ciutat que ell té al cap. No he llegit encara el llibre i, per tant, se'm fa difícil contextualitzar-lo a l'àmbit local, però allò que realment ens ha d'interessar com a societat és que s'obri el debat d'una qüestió que la ciutat ha anat ajornant *sine die*. Probablement, Figueres viu encara d'una prosperitat heretada de finals dels anys setanta i principis dels vuitanta quan la capital altempordanesa es recolzava còmodament en tres factors: Dalí, el comerç i la gastronomia, mentre que altres ciutats mitjanes del nostre entorn s'havien de reinventar per posicionar-se en el mercat. Amb el pas dels anys, el model de la Figueres comercial i gastronòmica s'ha anat esgotant, sobretot perquè ja no és únic, sinó que avui en dia podria ser comú a moltes ciutats. Però els figuerencs, majoritàriament, seguim vivint d'aquesta renda mentre moltes altres ciutats han anat madurant cap a models molt més avançats i adaptats a la realitat social i econòmica. És per això que Richard Florida ha de ser només un punt de partida per anar molt més enllà i dissenyar d'una vegada la ciutat del futur, el full de ruta en què s'han de sustentar totes les decisions que es prenguin, tant les de curt com les de llarg termini. I això només s'aconsegueix amb un ampli debat ciutadà i polític que permeti dibuixar un model sòlid, però també agosarat. El conservadorisme urbà dels darrers decennis ha de donar pas a la imaginació, la innovació i l'atreviment. L'efecte Florida -mediàtic i limitat de moment- s'ha d'escampar com una taca d'oli per tota la ciutat. I Santi Vila ha de començar a fugir de determinats 'savis' que des de fa anys omplen comissions i consells assessors i deixar entrar aire fresc i valent. ■

Carles Arbolí
carboli@horanova.cat

